

Vypraveno

dne 27. 1. 2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 27. 1. 2014
podpis: *M. Pecina*

MVCRP00Z8E14

23-01-2014

Praha

Č.j.: MV - 146615- 4/VS - 2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

prac. č.: 0018r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal

ale bytem (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2013, č.j.: VS-1496/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“) t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského úřadu Jihomoravského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 18. 6. 2013. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 28. 5. 2007. Žadatel uvádí, že v Alžírsku nedokončil kvůli občanské válce středoškolské vzdělání. Před nastoupením do armády emigroval v roce 2003 do Rakouska, kde požádal o azyl. V Rakousku se seznámil se svou budoucí ženou, státní občankou České republiky, s níž uzavřel v roce 2005 ve Vídni manželství. Z manželství se děti dosud nenarodily. V dotazníku k žádosti žadatel uvedl, že v České republice se zdržuje od roku 2006. Manželé pracují v Rakousku, v České republice se zdržují přes víkend. Na adrese trvalého pobytu v Židlochovicích mají rekonstruovat své budoucí obydlí. V Rakousku žadatel vykonával řadu pomocných prací, v době řízení o žádosti pracoval, po absolvování odborného kurzu, jako jeřábník a skladník u firmy GmbH se sídlem v Krenglbachu. V Rakousku bydlí s manželkou v pronajatém bytě v Linci.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 27. 8. 2013, č.j.: VS-1496/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo. Zároveň ho podle § 59 správního řádu předvolalo na 26. 9. 2013 k ústnímu jednání,

neboť jeho osobní účast v řízení byla nutná k odstranění vad žádosti a uložilo mu, aby na jednání přinesl konkrétně vyjmenované doklady. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyrozumělo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Z důvodu, že žadatel neprokázal požadovanou znalost českého jazyka, bylo mu doporučeno, aby se dostavil s někým, kdo bude schopen reprodukovat průběh jednání.

Žadatel se k jednání na Ministerstvu vnitra ve stanoveném termínu dostavil a pro toto jednání zplnomocnil svoji manželku k zastupování. V průběhu jednání žadatel i jeho manželka potvrdili, že se převážně zdržují v Rakousku. Tím žadatel nesplnil podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, která vyžaduje, aby dobu nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky se zde převážně zdržoval. Následně do protokolu opětovně požádal o prominutí splnění této podmínky podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť manželka je státní občankou České republiky. Žadatel vzal na vědomí, že neprokázal požadovanou znalost českého jazyka a nesplnil tak podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství. Požádal znovu o prominutí jejího splnění podle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství. V čem spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele pro její prominutí, však neuvedl.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a e) zákona o státním občanství. Žadatel nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a nebylo zjištěno, že neplní povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů. Žadatel doložil, že je zdravotně pojištěn v jiném státě Evropské unie; rovněž doložil bezdlužnost od finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení. Podle sdělení cizinecké policie nebylo zjištěno porušení povinností vyplývajících z právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. a) a d) zákona o státním občanství. V zamítavém rozhodnutí uvedlo, že důvody, které jej vedly k neprominutí splnění těchto podmínek, v prvním případě spatřuje v tom, že žadatel má sice na území České republiky povolen trvalý pobyt po požadovanou dobu, s manželkou ale pobývá převážně na území jiného státu, kde oba pracují a kde žadatel rovněž vykonává veškeré povinnosti spojené se zdravotním pojištěním, sociálním zabezpečením a správou daní. Jeho integrace do české společnosti je v podstatě na

nulové úrovni. V druhém případě neshledalo Ministerstvo vnitra žádný důvod hodný zvláštního zřetele, který by prominutí splnění této podmínky umožňoval. Ministerstvo vnitra nezpochybnilo snahu žadatele osvojit si český jazyk na požadované úrovni, která však stěží může vést k uspokojivému výsledku vzhledem k dlouhodobému pobytu v zahraničí, kdy ani se svou manželkou, státní občankou České republiky, nekomunikuje v jejím rodném jazyce. Ministerstvo vnitra usoudilo, že žadateli je třeba poskytnout určitý časový prostor k tomu, aby se u něj kladně projevil avízovaný absolvování kurzů českého jazyka.

V uvedeném kontextu Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 4. 11. 2013 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 18. 11. 2013). V rozkladu je pouze konstatováno, že žadatel nesouhlasí s negativním rozhodnutím Ministerstva vnitra ve věci jeho žádosti. Uvádí, že Česká republika je jeho druhým domovem, vždy chtěl být Čechem a má představu, že v budoucnu bude žít v Čechách jako farmář. Současná práce v Rakousku je dle vyjádření žadatele lépe ohodnocena a takto získané finanční prostředky mu umožní dříve uskutečnit své představy a sny. Slibuje být dobrým českým občanem.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona o státním občanství. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení

státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

V.

Podle zákona o státním občanství bylo po žadateli požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Žadatel prokázal svoji bezúhonnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství. Žadatel splňuje i podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů, neboť jak vyplývá z podkladů pro rozhodnutí, veškerou svou činnost realizuje v Rakousku.

Žadatel však nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona o státním občanství, které mu nebyly prominuty, neboť k prominutí jejich splnění nebyly shledávány relevantní důvody.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění uvedených podmínek nebylo prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp.zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.... Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti“.

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

VI.

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona o státním občanství, jejichž splnění nebylo žadateli prominuto. Je nepochybné, že pokud se žadatel převážně nezdržuje na území České republiky, nemůže se plně integrovat do české společnosti, nemůže v České republice vybudovat pevné sociální či kulturní vazby a tím se i zdokonalovat v českém jazyce.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů. (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

